

Sygn. akt IV CSK 554/17

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku „P...” Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.
przy uczestnictwie E.K., D.K.

i Skarbu Państwa - Ministra Rozwoju

o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczek postępowania
E.K. i D.K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 23 maja 2017 r., sygn. akt V Ca [...]/17,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od skarżących na rzecz wnioskodawcy kwotę 240,00
(dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżące oparły swój wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Przedstawiona przez skarżące problematyka została ujęta w pytaniach: „Czy stan siły wyższej w rozumieniu art. 121 pkt 4 k.c. ma miejsce w razie wejścia przez podmioty publiczne w posiadanie nieruchomości należącej do osoby prywatnej w okresie PRL przy wykorzystaniu bezprawnego przymusu fizycznego;

czy stan siły wyższej w rozumieniu art. 121 pkt 4 k.c. ma miejsce w razie niemożności poddania kontroli sądowej decyzji administracyjnej ustalającej przebieg planowanej linii elektroenergetycznej; czy Sąd badający zasadność zastosowania art. 121 pkt 4 k.p.c. w związku z art. 175 k.c. winien brać pod uwagę łączne oddziaływanie kilku czynników uniemożliwiających uprawnionemu dochodzenie ochrony jego roszczeń.”.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen prezentowanych problemów oraz na to, że przepisy dotyczące tej problematyki nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.).

Ubocznie należy wskazać, że problematyka wstrzymania biegu zasiedzenia na skutek siły wyższej była przedmiotem wielokrotnych wypowiedzi Sądu Najwyższego (zob. m.in. uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2007 r., III CZP 30/07, OSNC 2008, nr 5, poz. 43, a także postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 18 czerwca 2014 r., V CSK 405/13, nie publ.; z dnia 18 maja 2017 r., III CSK 221/16, nie publ.; 27 listopada 2015 r., I CSK 963/14, nie publ.; 18 września 2015 r., I CSK 752/14, nie publ.).

Wobec powyższego nie można przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

at